

Emlékező

Füzetek

2015/6

mvm paksi atomerőmű

**A Tájékoztató és Látogatóközpont köszönti
a visszaemlékezés szerzőjét
és örömmel adja közre írását.**

Dr. Kovács Antal
kommunikációs igazgató

Sorozatszerkesztő: Beregnyei Miklós

Lektor: Varga József

Korrektor: Patyi Orsolya

Kiadja az MVM Paksi Atomerőmű Zrt.

Felelős kiadó: Hamvas István vezérigazgató

A borító Vincze Bálint munkája

Készült: Atomix Kft. Nyomdaüzem 2015/799

Felelős vezető: Gergely Judit Etel

BEVEZETÉS

Az Emlékező Füzetek első száma 2012-ben jelent meg először, abban bízva, hogy egyre többen fognak majd tollat, vagy ülnek a számítógép elé, és az utódok számára leírják az eróműben töltött éveik nevezetesebb eseményeit.

Az eddig megjelent négy füzetben a következő személyekről jelentek meg visszaemlékezések: Bajor László, Beier Matthias, Bihari István, Bordán Józsefné, Cserháti András, Forster György, Hamvas István, dr. Józsa István, Kováts Balázs, Lakatos Gábor, Lászlóné Németh Ilona, Lovásziné Anna, Medveczky Gábor, Nagy Lajos, dr. Nagy Tibor, dr. Nemes Imre, Pach Ferenc, Péter László, dr. Pintér Tamás, Szabó Benjamin, Tamis Gyula, Tóth János, Varjú Béla, Varjúné Baracska Ilona.

Most Radva Ferenc nagyon érdekes visszaemlékezését közöljük. Az írás terjedelme miatt két füzetben (2015/5 és 2015/6) jelentetjük meg az anyagot, mert szeretnénk a kiadvány füzetjellegét megtartani.

2015 májusa

Szerkesztő

XIV. BEFEJEZÉS

Íme, itt van 31 év rövid története.

Egy mondás szerint a regény olyan, mint az élet, csak az unalmas részek ki vannak hagyva belőle. Én is igyekeztem az írásomban a fontos, nagy pillanatokra, fordulópontokra, dilemmákra, erős érzelmi töltésű eseményekre koncentrálni.

Még 2007-ben, egyszer nekifutottam az ÖKCS/ÁECS részletes története megírásának. Akkor a bevezető egy része így szólt:

Nem találok a társakat, az utolsó mohikánok húzódnak a biztonságot adó nyugdíj felé. Körülnézve magam körül azt látom, hogy a világ olyan sebességgel változik, az emberek, elvek, gondolatok olyan gyorsan múlnak, cserélődnek, hogy múltunk pillanatok alatt elhagy bennünket, viszi magával hitünket, emberségünket, tisztességünket, kudarcainkat, küzdelmeinket, örömeinket.

Fiatalok jönnek, akik számára a helyzet a tény, olyan, amilyen. Nincsen, akitől meg lehetne kérdezni a múltat, megismerni, hogy ahol állunk, az miért itt van, kik és honnan jöttek ide. Van-e a múltban jövő, léteznek-e olyan elvek, időközön átívelő tisztességek, amelyek egy csoportra jellemzőek, és kiállják-e a változások erodáló hatását? Változtak-e az emberek, vagy ugyanazokat a meccseket játsszuk örökön-örökké?

A választ ma sem tudom, de a magam – szubjektív – módján megpróbáltam a múlt egy szeletét feltárni.